

Preek 07-02-2016

Ds Richard Vissinga
Lucas 5, 1-11

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Simon Petrus, Johannes en Jacobus geroepen, staat er boven het evangelie van deze zondag. Wij kennen het verhaal als de wonderbare visvangst. Het is goed dat die woorden er niet meer boven staan. Want die leiden de aandacht af. Elk wonder van Jezus is immers een teken, dat van zich afwijst. Zagen we vorige maand toen we nadachten over de betekenis van wat Jezus deed op de bruiloft van Kana: water in wijn veranderen. Dat betekent: de vreugde terugbrengen.

Vanmorgen gaat het niet over het wonder van de vele vissen, maar over het grotere wonder dat Jezus mensen roept. Zijn zaak legt in de handen van mensen zoals wij. Gewone mensen dus, die over mogelijkheden beschikken, maar ook over tekorten. Die mild zijn, maar ook opvliegend. Die er diepe gedachten op nahouden, maar ook gehinderd worden door kortzichtigheid. Gewoon dus, mensen zoals wij.

Hij neemt daarmee wel een risico, door – laten we zeggen – zijn zaak in onze handen te leggen; door kwestbare, feilbare mensen in te schakelen bij de verkondiging van het koninkrijk van God.

Wat kan er allemaal niet fout gaan?

Heel wat, zeggen we, als we terugkijken in de geschiedenis van de kerk.

Heel wat, zeggen we, als we om ons heen kijken, naar de kerk vandaag.

Heel wat, zeggen we, als we eerlijk naar onszelf kijken.

Toch schakelt hij ze in. Niet zozeer omdat hij het niet alleen afkan, omdat hij hulp nodig heeft, maar omdat hij niet anders wil.

Van nu aan zul je mensen vangen. Petrus, Johannes en Jacobus, vissers van beroep, worden door Jezus geroepen om mensen te vangen.

Mensen vangen, dat klinkt niet fijn. Denk maar aan een visje, dat spartelend aan een haakje het water wordt uitgetrokken. Of aan al die vissen, die met een net vanaf een schip gevangen worden en op het dek van het schip worden uitgestald en bij gebrek aan water dood gaan.

Dat klinkt niet fijn. Er zijn mensen, die de kerk zo ervaren hebben. Die zich gevangen genomen hebben gevoeld in een net van regels, geboden en verboden. Die in de kerk geen ruimte vonden om te leven, geen frisse lucht om in te ademen.

Ze voelden zich als vissen op het droge.

Zo kan Jezus het niet bedoeld hebben. Zijn naam betekent immers: de Heer redt.

Mensen vangen is mensen redden. Vanuit de diepte worden ze omhoog gehaald.

Dat kan heel veel zijn. Diepte van ellende, waar mensen in terecht komen en soms al zo lang verkeren. Diepte van zinloosheid, van doelloosheid, van eenzaamheid, van wanhoop, van verstrikt zitten in jezelf, in een net van schuld en lot.

Dat mensen aan Jezus de ervaring mogen opdoen dat er meer is dan wat ze zien en meemaken; dat ziekte en schuld niet het laatste woord hebben; dat genezing en vergeving verder en dieper reiken; dat tranen zullen worden afgewist; dat een nieuwe hemel en een nieuwe aarde niet alleen toekomstmuziek is, maar dat je daar soms hier en nu al even iets van ziet.

Diepte, dat is ook armoede, en op zoek gaan naar een nieuwe toekomst, een beter leven.

Of moeten vluchten naar een veilig land.

Mensen vangen is mensen opdiepen uit die zee van ellende. Is doen wat je hand vindt om te doen.

Is: niet letten op het resultaat, maar het woord van de Heer horen en gehoorzamen.

Zelfs wanneer dat woord, zoals Petrus overkomt, ingaat tegen wat je nuchtere verstand je zegt.

Mensen vangen is niet ze als vissen op het droge laten spartelen en omkomen, maar ze terechtbrengen, zodat ze kunnen opademen, opdat ze herleven, een nieuw uitzicht ontvangen.

Mensen vangen is mensen redden.

We voelen dat het vanmorgen niet alleen gaat over Simon Petrus, Johannes en Jacobus, die geroepen worden. Maar ook over ons. In hen heeft Jezus ons op het oog. Wij worden geroepen. Dat zijn niet alleen ambtsdragers die bij hun bevestiging als hun geloof uitspreken, dat God zelf hen tot deze taak geroepen heeft. Dat zijn wij allemaal. De apostel Petrus zegt immers dat álle gelovigen priesters zijn. Luther noemde dat het priesterschap van alle gelovigen.

'Voel jij je geroepen om dominee te worden?' vroegen destijds oudere jaars studenten aan mij toen ik in Kampen theologie ging studeren. Ik vond dat op dat moment een lastige vraag. Later ging ik me realiseren, dat roeping niet alleen werkt met een droom of een visioen, maar meestal heel gewoon. Dat je je geroepen werd tot een bepaalde taak. Dat kon zijn om dominee te worden.

Maar ook om deel uit te gaan maken van een commissie of een werkgroep in de kerk. Of op school. Of in het bedrijf waar je werkt. Anderen zien iets in je, waarmee je van dienst kan zijn.

Dat moet je dan eerst een poosje op je in laten werken. Niet direct er van uit gaan, dat jij daar ongeschikt voor bent. Niet direct nee zeggen. Niemand is immers volmaakt.

Dat is het bijzondere aan het evangelie van vanmorgen. Het zijn gewone mensen, zoals wij allemaal. Juist zó roept Jezus hen.

We ontdekken vanmorgen nog iets bijzonders. Over het resultaat, over de opbrengt hoeven we ons geen zorgen te maken. Dat hebben wij niet in de hand. Daar zal God voor zorgen.

Daarbij kan het er wel heel verrassend aan toegaan. Als we gewoon, alleen maar doen waartoe hij ons roept.

Dat ervaren immers de drie mannen die de hele nacht al gevist hebben, maar niets gevangen.

Met enig gesputter doen ze gewoon wat Jezus vraagt. En wat er dan gebeurt overtreft hun stoutste verwachtingen.

Wij hoeven de kerk niet te redden. Wij worden geroepen om mensen te redden.

In het spoor van Jezus. Ook vandaag. En hier.

Amen